

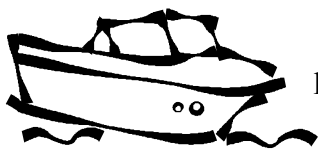
Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník I. – číslo 11/2007

Cintorín ma nadchol ešte viac ako katedrála. Všetky sochy z bieleho mramoru, ktorým geniálne dláto akoby vdýchlo život, sú rozmiestnené s istou nedbalosťou, čo ich robilo v mojich očiach ešte pôvabnejšími. Človek by mohol upadnúť do pokušenia potešovať tieto ideálne postavy, ktoré ho obklopujú. Ich výraz je taký skutočný, ich bolesť taká tichá a odovzdaná, že nemožno nespoznat' myšlienky na nesmrteľnosť, ktoré museli napĺňať srdce umelcov, keď pracovali na týchto majstrovských dielach. Vidno tu napríklad dieťa, ako hádže kvety na hrob svojich rodičov. Zdá sa, že mramor stratil svoju váhu... (sv. Tereška)

Votrelec

Kedysi v osemdesiatych rokoch sa pri jednom malom ostrove stratenom v Pacifiku objavil problém. Z džungle ktosi strieľal na motorový čln amerických turistov. Dnes by sa to zvalilo na nejakých fanatických teroristov, ale vtedajšie vyšetovanie prinieslo nezvyčajný výsledok. Na maličkom ostrove totiž domorodcom posledných temer tridsať rokov občas zmizla krava, alebo iné domáce zviera. Kde tu ktosi zazrel nejaké tajomné postavy v tieni stromov, ale nikdy nebolo nič isté. Dôkladne pátranie však dokázalo prítomnosť vojakov. Japonských. Od konca vojny bránili ostrovček v duchu svojich rozkazov piati vojaci. Postupne zomreli na starobu a choroby. Ostal posledný. Všetko si presne rozrátaľ. Zásoby, muníciu i lieky. Mal viacero skrýši a ostrov poznal ako slnečnica Slnko. Dokonale poprezeraný za tie desiatky rokov. Američania mu zhodili letáky s dôkazmi, že vojna naozaj skončila a japonský cisár podpísal kapituláciu. Síce veľmi nechcel, ale zlomila ho hrôzostrašná sila atómových bômb. Náš vojak neuveril, považoval to za bojovú leť zákerných nepriateľov. Veľkým megafónom mu prečítali text kapitulácie. Nereagoval, iba kde tu z džungle zaznel výstrel smerovaný na lode a vozidlá označené americkou zástavou. Musel šetriť muníciu, mal to rozrátané ešte aspoň na ďalších dvadsať rokov odporu.

Historici medzi tým zistili mená piatich cisárových mužov, ktorí z najväčšou pravdepodobnosťou ostali ku koncu vojny na tomto ostrove. Kohosi napadlo vypátrať, či ešte nežije náhodou niektorí z ich priateľov. Mali šťastie, lebo našli rovno ich bývalého dôstojníka. Iba jemu sa podarilo presvedčiť verného vojaka, aby svoj márný boj vzdal. Riadne si pri tom prevetral pamäť, aby dokázal, že je naozaj jeho veliteľom. Až potom vypochoďoval, v obdratej, ale starostlivo udržiavanej uniforme, z pralesa jeho obranca. Tak sa definitívne skončila druhá svetová vojna. Väčšina svetového ľudstva to ani nezbadala, lebo táto vojna bola v tom čase našťastie už len trocha nudným učivom dejepisu. Pre staručkého vojaka ukrytého v pralesi však stále trvala. Bral ju vážne. Hoci toľké desaťročia nebol u lekára a stravoval sa len veľmi skromne, napodiv

prekypoval veľmi pevným zdravím. Bol odhodlaný vzdorovať do smrti. Verný a oddaný vojak. Povedali by sme, že zbytočne premárnil svoj život partizánskym bojom vo vojne, ktorá už dávno skončila. Mohol si v tom čase pokojne založiť rodinu a zomrieť v päťdesiatke na infarkt. Odmietal uveriť a keďže nik kompetentný neodvolal rozkaz brániť ostrov pred Američanmi, tak ho bránil. Hotovo. Je nám z neho trochu smiešne, ale ho aj obdivujeme. Žil pre niečo a preto jeho život nebol márný. Aj keď sa zúfalo mýlil. Ale odkiaľ máme my tú istotu, že to, čomu žijeme, za čím sa naháňame a pachtíme nehľadiac na pot a slzy v očiach najbližších, nie je tiež len nejaká neexistujúca, dávno skončená vojna?

Pán Ježiš kdesi hovorí o blahoslavených sluchoch, ktorých pán príde hlboko po polnoci z nejakej zábavy a oni ho čakajú s večerou a nespia len preto, aby mu pomohli stiahnuť si topánky z napuchnutých nôh a popriať mu, až zaľahne, dobrú noc. Úplne nerozumné správanie. Ale sú svojmu pánovi verní. Ako ktorákoľvek z našich mám. Lebo aj ju zobudí o druhej v noci dieťa, keď si chce trošku cucnúť mliečka. Teda, viac ako o hlad, ide skôr o prítulenie sa a pomojkanie, čo tak účinne odplašuje strašidelné príšery temnôt detských snov. Nepripadá nám divné, že ozajstná mama bez reptania vyhovie priplazivšiemu sa votrelcovi, aj keď to vzal skratkou cez otcovo brucho a drasticky ho pritom zobudil. Je verná svojmu poslaniu. Alebo tí hudobníci na palube potápajúceho sa Titaniku, ktorým sme tak trochu aj závideli, ako v tom filme hrali „Blíž k Tebe Bože môj...“, zatiaľ čo iní zmetene pobehovali okolo. Len my sme totiž vedeli, že aj ich čaká rovnako krutá smrť, ako verných muzikantov. Zahrali o tom, že aj smrť môže mať v sebe svojskú dôstojnosť.

V novembri chodíme ku hrobom a hovoríme o verných zosnulých. Skauti a skautky môjho zboru majú v obľube jednu aktivitu. Ozdobujú opustené hroby, o ktoré sa už nik nestará, a zapalujú na nich sviečku. Verní zosnuli si zaslúžia verných skautov. Urobiť dobrý skutok denne. Nielen ozdobovať akékoľvek hroby, ale aj modliť sa za duše zomrelých sa zdá byť bojom v už ukončenej vojne. Byť dobrý, aj keď všetci navôkol sú zamračení a nepoznajú žarty pri ceste za svojimi cieľmi. Ale niekde v srdci cítime, že to nie je celkom márne. Záleží len na tom, či

sme vnútorne verní Bohu. On nepozera na vyváženosť obchodu, že dobrými skutkami si chceme vyslúžiť nebo, ale miluje vernosť. Tomu nás učia novembrové chryzantémy. Verne kvitnú, hoci okolo začína mrznúť.

A hoci ich údelom je ozdoba hrobov a sotva zažiaria v svadobnej kytici, usmievajú sa voňavými lupeňmi na tento svet. Ako verný vojak, ktorého náhle demobilizovali do doby, ktorej nemal nijakú nádej porozumieť.

A. Legutký

Dušičky

Práve v tieto dni je veľmi aktuálnou téma dušičiek. Pri spomienkach na detstvo sa návšteva cintorína v tomto „dušičkovom“ období vybaví v mysliach mladých i tých skôr narodených. Väčšina z nás ide na cintorín, zapáli sviečku, pomodlí sa za zosnulých krátku, či dlhšiu modlitbu. Mnohí si však myslia, že je to úplne zbytočné. Je to naozaj tak?

Každý z nás pozná rozprávku o troch grošoch. Je to krátky príbeh o tom, ako múdry sedliak naučil kráľa Mateja v prestrojení, ako sa rozdeliť o nevelký zárobok s celou rodinou. Jedným grošom splácal dlh voči rodičom, druhý investoval do budúcnosti a vytváral si akýsi penzijný fond. No a ten tretí si nechával pre seba.

Krátkou modlitbou na cintoríne môžeme zosnulým veľmi pomôcť. Splácame ňou svoj dlh minulosti, a zároveň ňou investujeme do budúcnosti. Duše našich blízkych nepotrebujú drahé pomníky, pekné kvety, či kahance. Potrebujú to, čo budeme potrebovať aj my – tiché zastavenie sa pri hrobe spojené s modlitbou.

Určite všetci dúfame, že naši potomkovia budú rozmýšľať rovnako ako my. Že nás nenechajú v „kaši“, a keď to budeme najviac potrebovať pomodlia sa za nás. Verím, že takáto modlitba má väčšiu moc ako čokoľvek iné – hmotné i nehmotné na tomto svete.

A. Dlugošová

Odpustiť alebo zabudnúť?

Kto z nás nepozná frázu: Odpustil som, ale nezabudnem?

Odpustiť osobe, ktorá nám zlomila srdce, je niečo celkom iné ako zabudnúť. Tieto dve veci často krát považujeme – nesprávne – za jedno a to isté. Myslíme si, že ak sme naozaj odpustili, ihneď po tom musíme zabudnúť. Stávame sa tak obeťou zbytočných emočných a duchovných konfliktov.

Odpustenie je: Voľba, rozhodnutie založené na našom kresťanskom rozhodnutí; je akt vôle a rozumu. Môže ísť o akt ťažký, ale rozhodný, môže byť chladný, nemusí ho sprevádzať vrúcnosť, pozitívne city, ale musí byť pravý. Odpustenie je faktom, ale cítenie odpustenia sa dostaví až po čase. Ak sa k tomuto pocitu postavíme priamo, vyrovnávame sa s ním poctivo, postupne sa rozplynie. Potom sa začína proces zabúdania. Pretože, aj keď odpustíme, city odporu často zostávajú a to je bežné. Zbaviť sa ich vyžaduje čas a námahu. Závisí to od našej osobnosti, temperamentu i od toho, ako veľmi sa nám ublížilo.

Tým, že zranené city skrývame, bránime sami sebe skutočne odpustiť. Nikdy nezabudneme, kým si nepriznáme, že nám ublížili. Ak len zabudneme a neodpustíme, negatívne city zmetieme pod koberec.

Tak ako Boh, aj my môžeme odpustiť hneď. Ale iba Boh môže HNEĎ ZABUDNÚŤ.

vema

(spracované podľa knihy

Martina Padovaniho; Hojenie zranených emócií)

Ked' nadíde posledná hodina, začneš celkom ináč zmýšľať o svojom predošlom živote, a budeš veľmi ľutovať, že si bol taký nedbanlivý a ľahostajný. (*Kempenský*)

Na mnohých pomníkoch by malo stáť: Umrel v tridsiatich, pochovaný bol v šesťdesiatich rokoch. (*G. Lichtenberg*)

Druhá diecézna synoda

Druhá diecézna synoda pokračovala v mesiaci október farskou rozpravou, ktorej témou boli veda, školstvo a kultúra. Členovia synodálnej bunky sa zaoberali nasledujúcimi námetmi:

- Poznanie pravdy
- Vzdelanie v službe človeka
- Veda a viera
- Preceňovanie vedy
- Školstvo
- Prítomnosť Cirkvi v štátnej škole
- Cirkevné školstvo
- Právo na výber školy
- Katolícka univerzita v Ružomberku
- Spolupráca rodičov so školou
- Kultúra a náboženstvo
- Kríza kultúry a kultúrnosti
- Výchova ku kultúre a kultúrnosti
- Kultúra a umenie v našich farnostiach
- Kresťanský humanizmus v praxi

So zaujímavých postrehov našich čitateľov, uvádzame vyjadrenie našej farničky p. Márie Hrebeňárovej, týkajúce sa predchádzajúcej témy – Cirkev v rodine, rodina v Cirkvi:

Som už v dôchodkovom veku a vidím tieto problémy v rodinách:

- Deti sú nevychované preto, lebo rodičia nemajú na ne čas. Rodičia na ne nemajú čas preto, lebo to nepovažujú za potrebné. Rodičia sa venujú viac práci. Je dôležité pracovať spolu s deťmi, aby sme ich naučili zodpovednosti za dobrá, ktoré prijímajú, ale nie je to také samozrejme. Rodičia nepokladajú za dôležité naučiť deti pracovať. Nemajú na ne trpezlivosť. Často z ich úst zaznieva: „chod', ja si to radšej urobím sám“.
- Modlitba v rodine je ďalšou vecou – a tou najhlavnejšou – ktorá sa zanedbáva. Otec a mama nemajú čas pomodliť sa s deťmi aspoň krátku modlitbu večer.

- Rodičia nechodia do kostola, nechodia ani deti. Nehovori sa „Chod' do kostola“ ale „Pod' do kostola“.
- Nemôžeme sa hnevať ani na rodičov, ktorí majú malé, či dospievajúce deti, lebo ani oni nemajú základy v svojich rodinách. Aj tam sa výchova zanedbala.

Nedávno som čítala životopis pána biskupa Jána Vojtaššáka. On to začal od podlahy. Otvoril semináre, dbal na to, aby sa tam dostali dobrí chlapci, ktorí majú na to povolanie, otvoril školy pre učiteľov, aby bol učiteľ v každej obci a farnosti. A keď máme dobrých kňazov a učiteľov, budeme mať dobrých rodičov a vychovávateľov, ktorí budú vychovávať deti k zodpovednosti, zbožnosti a poslušnosti.

Ďalším názorom, s ktorým nemožno nesúhlasiť, je názor p. Júlie Hrebeňárovej, ktorá vo svojom príspevku uviedla:

Všetci dobre vieme, aké problémy majú dnešné rodiny, lebo sa s nimi stretávame každý deň. Skôr, akoby sme poukazovali na rozvodovosť, alebo na to, že rodičia nepraktizujú náboženský život v rodinách, bolo by dobré povedať, ako chceme nepriaznivé smerovanie našich rodín riešiť.

Všetko sa musí začať od rodičov. Možno majú deti príliš skoro a sami ešte nie sú dospelí a potom sa s prebývajú cez ekonomické problémy i cez rôzne lákadlá sveta – konzumizmus, alebo chcu cestovať, ... takže výchova detí ide bokom. Ak nedajú svojim deťom lásku a „čas“, príklad a vzory, darmo sa potom čudujú.

Riešenie vidím aj v tom, že zo strany Cirkvi by bolo potrebné venovať viac času aktivitám vo farnosti so svojimi farníkmi s cieľom odlákať ich od médií, od rôznych bezduchých akcií a venovať im tak čas. Napríklad stretnutia s deťmi, mládežou, rodičmi, alebo len otcami, len matkami ... Mohli by to byť stretnutia pri spoločenských hrách, pri upratovaní fary, ... na ktorých by sa postupne formovali.

Je veľká škoda, že sú dnes kňazi zavalení množstvom iných povinností – študujú, stále niečo vybavujú, len na život vo farnosti im nezvyší čas – 1 hodina do dňa. Veľmi sa mi páči činnosť saleziánov – poznám ich aktivity z Popradu, či skautov, lebo venujú mladým ľuďom a mladým rodinám vzácny „čas“.

Program sv. omší na mesiac november 2007

Dátum	Čas	Úmysel	Liturgický kalendár
1. XI.	08:00	Na úmysel ordinára	Všetkých svätých, slávnosť
	10:00	Pro populo	
2. XI.	18:00	+duše v očistci	Spomienka na všetkých verných zosnulých
3. XI.	08:00	+Juraj Bednarčík	Sv. Martina de Porres, rh,
4. XI.	08:00	Na úmysel ordinára	31. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ
	10:00	Pro populo	
5. XI.	Uprsní sa v oznamoch	Na úmysel celebrujúceho kňaza	Sv. Imricha, ľs
6. XI.		Na úmysel celebrujúceho kňaza	féria
7. XI.		Na úmysel celebrujúceho kňaza	féria
8. XI.		Na úmysel celebrujúceho kňaza	féria
9. XI.		18:00	+Emil Špiner
10. XI.	08:00	+Ján Ivan st. a ml.	Sv. Leva Veľkého, pp., sp.
11. XI.	08:00	+Martin Špiner	32. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ
	10:00	Pro populo	
12. XI.	18:00	+Štefan Kuruc	Sv. Jozafáta, bs.muč., sp
13. XI.	08:00	+Stanislav a Mária Pitorák a rodičia	féria
14. XI.	18:00	Za mladomanželov Filových	féria
15. XI.	18:00	+Jozef a Magdaléna Parimuchovi	Sv. Alberta Veľkého,bs.ľs.
16. XI.	18:00	+Anna a Tomáš Faltin	Sv. Gertrúdy, pn., ľs.
17. XI.	08:00	+František a Katarína Dlugoš	Sv. Alžbety Uhorskej, rh.

Dátum	Čas	Úmysel	Liturgický kalendár
18. XI.	08:00	+Ondrej, Michal a Petronela	33. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ
	10:00	Pro populo	
19. XI.	18:00	Za Božie pož. pre Margitu Tyborovú	féria
20. XI.	07:00	Za živých členov ruže č. 2	féria
21. XI.	18:00	+Ľudovít Kralovič	Obetovanie Panny Márie
22. XI.	18:00	Za rod. Kolečovú a Ščerbovú	Sv. Cecílie, sp.
23. XI.	18:00	+Emil	féria
24. XI.	08:00	Za rod. Kolečovú a Ščerbovú	féria
25. XI.	08:00	Za zdravie a požehnanie sestry Kataríny a celej rodiny	34. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ – KRISTA KRÁĽA
	10:00	Pro populo	
26. XI.	18:00	+Ján Šulek	féria
27. XI.	07:00	Za zdravie môjho otca	féria
28. XI.	18:00	+Jozef a Pavol	féria
29. XI.	18:00	Za Božie pož. pre rodinu	féria
30. XI.	18:00	Za zdravie kňaza Andreja	Sv. Ondreja, ap., sv.

Sv. omše za účasti detí a mládeže budú vždy v piatok.

V prípade nepredvídanej udalosti (napr. pohreb) bude zmena v úmysloch sv. omší včas oznámená.

Od 5. do 9. novembra bude duchovný otec farnosti v nemocnici, zastupovanie bude oznámené v nedel'ných oznamoch.

Ježiš zmenil môj život

„Neverím, že existuje nejaký Boh, keď toto dopustil!“

Smrť najbližšieho človeka neopísateľne bolí. Často krát pripisujeme vinu Bohu. Nevieme mu odpustiť. Prinášam vám svedectvo dievčiny, ktorá sa ocitla v rovnakej situácii. Ale jej život sa „vdďaka“ bolestnej udalosti neuveriteľne zmenil.

„Vyrastala som v tradične veriacej rodine. V našej obci bolo zvykom, že skoro každý chodil do kostola a bol katolíkom. Avšak o skutočnej viere a jej uplatňovaní v živote sa nedalo hovoriť. Pre mňa to bol normálny život s pekným detstvom.

Neskôr prišlo štúdium na strednej škole, ktoré bolo najhoršie v mojom živote. Nerozumela som si so spolužiakmi, ochorel mi ocko, prišli prvé depresie. S mojím ockom to bolo čoraz horšie. Musela som zostať doma, čo spôsobilo, že som stratila priateľov. Bola som nervózna a nepríjemná. Až prišiel rok 2002 a smrť môjho milovaného otecka. S bolesťou a hnevom v srdci som všetko zvalila na Boha. Hovorila som si: „Neverím, že existuje nejaký Boh, keď toto dopustil!“ Prestala som v Neho veriť. Do kostola som chodila iba z maminho donútenia. V tom čase som mala zdravotné problémy a lekár mi odporučil kúpeľnú liečbu. Odišla som na niekoľko týždňov do kúpeľov. Na dvere mi zaklopalo dievča: „Ahoj. Ja som tvoja spolubývajúca.“ Na stôl vyložila Sväté Písmo. Pomyslela som si, že to bude nejaká svätica. No začal ma priťahovať jej spôsob života, v ktorom bol Ježiš jej najlepším priateľom. V srdci som pocítila túžbu modliť sa. Zoznámila ma so spoločenstvom mladých ľudí. Pozvali ma na stretnutie a pri modlitbe som pocítila Boží dotyk – neopísateľný a krásny. Vtedy som pochopila, že Boh skutočne jestvuje a miluje ma. Našla som zmysel života, depresie úplne prestali, spoznala som úžasných ľudí a hlavne – spoznala som Jeho, môjho nového Otecka. A už nikde nechcem bez neho žiť. V mojom živote urobil množstvo zázrakov. Túžim, aby každý z vás zažil aspoň kúsok z jeho dobroty a lásky, pre ktorú zomrel.“

Boh koná v živote človeka nepochopiteľné a bolestné rozhodnutia. Jeho zámerom nie je nás potrestať, ale dať šancu priblížiť sa k Nemu.

vema

Z histórie VZNIK VRBOVA

Najstaršie jadro stredovekej obce pred 13. stor. bolo juhovýchodne od kostola, dnešná Ružová ulica. Bola to slovanská osada.

Prvé písomne názvy Vrbova sa vyskytujú v rokoch 1251, ako Werbew, Verben, Berben – znamenajú „vrelý“. Boli to názvy pravdepodobne keltského pôvodu. Poslovenčený názov Virbo sa zaznamenáva začiatkom 14. storočia.

Už v dávnych dobách v chotári Vrbova vyvierala teplá voda. Pri prameňoch studničiek voda nezmrzala ani v zime. Dnešné termálne pramene túto skutočnosť potvrdili.

Veľmi významnou udalosťou pre dejiny Spiša, teda aj pre vývoj Vrbova, bola nemecká kolonizácia v 13. storočí. Ozrejmime si príčina kolonizácie. V roku 1241 Tatári s obrovskou vojenskou silou pod vedením svojich chánov Šajbana a Batua vtrhli do Uhorka. V Uhorsku vtedy panoval kráľ Belo IV. (1235-1270). Hoci uhorská, narýchlo zostavená armáda, sa proti nim postavila, 11. apríla 1241 po niekoľko hodinovom boli pri obci Mohi, na mieste, kde sa rieka Slaná vlieva do Tisy, bola úplne zničená. Sám kráľ s družinou sa zachránil rýchlym útokom. Niektoré oddiely prenikli údolím Hornádu na Spiš. Ničili, vraždili, pálili príbytky. Obyvatelia pred hrôzou utekali do ťažko prístupných miest. Aj časť obyvateľov Spiša stačila pred nimi zutekať do hôr. Viac ľudí sa zachránilo na Kláštorsku pri Hrabušiciach, na Skale útočišťa, opevnenom vrchu „Lapis Repugii“.

Na pamiatku toho, že šťastne, hoci zbiedení a zmorení, prežili tatársku pohromu, zaumienili si postaviť na popud farára Martina zo

Žakoviec, kláštor na Skale útočišťa. Roku 1306 bol dostavaný a boli doň pozvaní mnísi z rádu kartuziánov, ktorí ho zasvätili sv. Jánovi Krstiteľovi (podľa knihy – Tatárska pohroma – Matej Vojtáš, str. 619)

Tatári drancovali v Uhorsku celý rok. Za ten čas mnoho ľudí pomrelo hladom, zimou a chorobami v úkrytoch. Roku 1242 Tatári Uhorsko náhle opustili. Kráľ Belo IV. sa usiloval čím skôr zahojiť rany. Z rozličných krajín povoláva kolonistov, aby čiastočne nahradil obrovské straty na obyvateľstve. Udeľuje im zvláštne výsady (právo využívania pôdy, svetskú a cirkevnú samosprávu, používanie vlastného práva o ochrana pred úradníkmi a funkcionármi župy a kráľa).

Aj na územie dnešného Vrbova prišli kolonisti, ktorých priviedol Menhard. Založili si svoju nemeckú obec, ktorú nazvali Villa Menhardi. Osada sa nachádzala v priestoroch dnešného veľkého rybníka „Schwarzbach“. Domáce obyvateľstvo ich milo prijalo, nazvalo ich „hostami“, umožnilo im používať chotár. Obe obce sa spojili okolo roku 1260. Z dôvodu spojenia sa od roku 1268 vyskytuje dvojité pomenovanie obce Vrbov – Menhard.

Panovníkove výsady patrili aj domácejmu obyvateľstvu. Vrbov sa mohol slobodne rozvíjať, nebol závislý na zemepánoch. Zmenil sa na stredoveké, slobodné mestečko.

Pamätný je rok 1271, kedy uhorský kráľ Štefan V. (1270-1272) udeľuje mestské práva, ktoré roku 1317 potvrdil Karol Róbert (1308-1342), čím bol ukončený prvotný vývoj Vrbov.

Jozef Žemba, kronikár obce

Budova
Obecného úradu
v 19. storočí

Osemsmerovka

Koľko mien svätých mužov a žien nájdeš v osemsmerovke?

								A	V	E	▫	A	V	E					
								N	P	A	V	O	L	K					
								I	R	D	Š	D	Á	L					
								T	M	E	E	O	S	Á					
								R	I	Š	T	T	K	R					
								A	Á	L	C	E	A	A					
								M	U	J	I	M	P	J					
A	V	I	L	A	O	J	Á	N	▫	K	R	S	T	I	T	E	Ľ	B	
K	E	Š	I	T	N	A	R	F	S	E	V	A	L	S	I	D	A	L	
I	Ž	Ž	I	Á	Š	M	A	T	Ú	Š	Á	K	U	L	U	C	I	A	
N	A	U	A	P	A	N	N	A	▫	M	Á	R	I	A	I	F	O	Ž	
O	▫	P	▫	O	▫	V	▫	O	▫	L	▫	A	▫	N	▫	Í	▫	E	
M	A	I	T	T	E	R	O	G	▫	A	I	R	Á	M	V	Í	T	J	
B	R	U	N	O	M	J	Á	N	▫	B	O	S	C	O	P	I	U	S	
								M	Á	R	K	I	U	K					
								A	V	E	▫	A	V	E					
								T	J	N	S	G	L	R					
								E	Á	O	V	N	I	A					
								J	Z	E	Ä	E	R	M					
								K	Í	R	T	S	Y	B					
								N	K	J	O	A	C	E					
								S	I	E	I	A	J	A					
								U	M	F	▫	H	Ú	D					
								G	O	R	A	Z	D	E					
								U	D	V	E	L	A	T					
								A	L	Ž	B	E	T	A					

Neste si vzájomne bremená.

Ak zovrieš pravou rukou nadlaktie ľavej, dotýkaš sa prstami dvojice svalov so súčasťou protismernou činnosťou. Takýchto dvojíc máš vo svojom tele viac. Somatológia ich označuje slovami : synergisti antagonisti. Keď sa jeden z nich rozťahuje, druhý sa musí stiahnuť, a opačne. Niečo podobné je aj v tajnom tele Kristovom – v Cirkvi. Ak chceš ukázať bratovu veľkosť, musíš sa ukrčiť. Keď mu chceš urobiť radosť, musíš sebe dačo odoprieť, musíš sa uskromniť. Niekedy budeš musieť zostať v záujme celku v nepohodlnej polohe. A vtedy vedz, že je čas ukázať, ako miluješ Krista. Ved' si údom jeho mystického tela. Inokedy budeš k bolestnému stlačeniu nútený rozpínavosťou a sebeckým egoizmom brata, s ktorým žiješ. Vtedy nezabudni, že nadišla chvíľa ukázať, ako miluješ blížneho, nezabudni, že je to príležitosť poslúchnuť Pavlovu výzvu : „ Bratia, keby aj niekoho pristihli pri nejakom poklesku, vy, ktorí ste duchovní, napravte ho v duchu miernosti a daj si pozor, aby si aj ty neupadol do pokušenia. Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon “ (Gal 6,1-3)

Kde je chyba?

Čítal som v evanjeliu : „ Proste a dostanete...“ Preto som kľakol, zložil ruky a modlil som sa. Dlho som prosil, ale vyslyšanie neprišlo. Čo si mám o tom myslieť ? – Alebo niet Boha, alebo sa o naše biedy nezaujíma, alebo to, čo on sám v evanjeliu hovorí, nie je pravda.... Ale v každom prípade sa mi modlitba zdá byť zbytočná. Hľa, takéto je nekresťanský uzáver mnohých kresťanov. Prečo Boh niekedy nevyslyší ? – Augustín na to odpovedá krátkou slovnou hračkou : „ Mali, mala male petimus. – Zlí sme, zlé veci prosíme a zle si ich prosíme.“ Zlí sme. Nuž ako chceš, aby ti Boh dal, o čo prosíš. Keď ti skúpo zatváraš dľaň a odvraciaš sa, keď prosí on ? Zlé veci prosíme. Otec nedá do ruky dieťaťu ostrý nôž, aj keď sa rozplače ... Boh ťa má príliš rád, aby ťa vyslyšal, keď prosíš o to, čo by ti mohlo byť na škodu. Zle prosíme. S malou pokorou. Naša prosba znie niekedy ako rozkaz. Nevytrvalo prosíme, bez dôvery a roztržito. Tu je chyba. Bez dobrej modlitby nedokážeš dobre žiť, ale ani bez dobrého života sa nebudeš vedieť dobre modliť. Odpros Pána, že si ho často urazil nedôverou pri modlitbe.

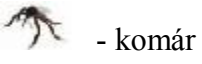
Komár a býk

 bol síce malý, no veľa si o sebe namýšľal. Jedného dňa, keď ustal z lietanie, sadol na roh obrovskému , ktorý sa pásol na lúke. sa pásol, drobučkého si ani nevšimol. si oddýchol na a nabral sily na ďalšiu cestu. Skôr ako odletel, zdvorilo sa prihovoril .

„Žiaľ, už musím odísť. Ďakujem, že si mi dovolil oddýchnuť si na tvojom rohu. Rád by som ešte ostal a porozprával sa s tebou, ale už naozaj musím ísť.“

„Mne je celkom jedno, čo urobíš,“ zaručal . „Nevšimol som si ťa, keď si prišiel, a nezbadám ani, že ťa nebude.“

Poučenie: často sa sami sebe vidíme dôležitejší ako iným.

Deti píšú Bohu

Milý Bože,
podľa mňa si šťastný keď
si vymyslel sneh, vedel si,
že sa na ňom budú
ľudia
lyžovať?

Gláskou
Ema
10 rokov

Gratia pani Čambořková,
verím, že ste žena.

V podstate som si na-
čítala iróni. Podľa mňa
práve predsa sú rieky
a obloha a všetky také
nádherné. Keď sme jaskou
náhodou bola chlapci,
neže si budú na mňa
vyhliad rlosť. Chlapci nesú
biť dievčatá

PATA

11 rokov.

Milý Bože,
keď si bol malý, vždy si
poslušal mamku? Lenže si
myslí, že vedia všetko, ale
nevedia.
Šťastím na, že by si nebol
haky, veľký a mocný, keby si
poslušal. To si píš.

Ahoj,
Bohuš
9 rokov

Milý Bože,
prečo si nevyrobil autá
už skôr, prepána? To by ľudia
mali fajnu rýchlosť a ušli by
v Egypte hlboťovej a Dávid
by v pohode ufujarsdil
Golijášovi. Troja lamoška.

Terena
9 rokov

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133

e-mail: dlugosa@gmail.com

Imprimatur udelil Mons. Prof. ThDr. František Tondra,

dňa 15.12.2006, pod číslom 26/2006

Zaregistrované na Ministerstve kultúry SR dňa 6.12.2006,

pod číslom RP 242/2006

Odborný konzultant: Mgr. Ing. Andrej Legutký

Šéfredaktor: Mgr. Ing. Alžbeta Dluhošová

Redakčná rada: Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová

Tlač: Tlačiareň Kežmarok – november 2007

Počet výtlačkov: 200